

UN QUART DE LA MEVA VIDA

“La vida és la constant sorpresa de saber que existeixo.” - Rabindranath Tagore

15 minuts.

No em presentaré, perquè la meua estança al món serà curta i breu. Una gota, dues gotes, tres gotes. L'estampa vermella com l'aurora de les nits d'estiu s'estampa pel plàstic a poc a poc emplenant el test d'antígens. Quina ironia la vida, tan curta i llarga que pot canviar en tan sols 15 minuts. 900 segons. El temps, el temps... Alguna vegada hem pensat ben bé què és? Existim en un temps, formant part de la història que una vegada i una altra es repeteix. Com els dies, 24 hores, 1440 minuts, 86400 segons. Pensem en el temps en una línia, una línia infinita com si d'una massa de plastilina es tracta, sense principi, sense final. Per això lluitem, lluitem per recordar als que ja no estan, lluitem per ser recordats. Per no desaparèixer en el temps, per no passar i ser un més. Un segon que passa més, un minut que es desvaneixen. Per què, al cap i a la fi, no som això? Hores i dies que viuen i moren. Un cicle infinit. Un segment dins d'una recta. Morim vivint per ser recordats, per intentar deixar una empremta, però sempre m'ha agradat veure el temps com les ones, que venen i van.

12 minuts.

Quan era petita, l'àvia sempre em duia a la platja. Jo sempre feia castells d'arena i m'embrutava perquè no em podia quedar quieta. Mentrestant, l'àvia era la quietud en persona, ella, la cadira i les ones de la mar. Mai havia entès ben bé perquè sempre mirava al mar, així i tot, ara, mirant-ho any després quan trobes a faltar la quietud de la vida, entens perquè l'àvia mirava les ones. La quietud i l'espera, la vida sense preocupacions. Ara recordo amb alegria, el dia que les ones no eren nombres de persones que ja no estan, ni contagis, tan sols eren el reflex als ulls de l'àvia. Quan la distància es mesurava en abraçades i no en metres, quan un bes valia més que mil mirades darrere de la mascareta. Quan abraçar l'àvia no era un perill, era la presa de l'estima de les seves arrugades mans a la meua xicoteta esquena. Quan els ciutadans érem més que un nombre, quan no hi tenim por a eixir al carrer. Quan les persones no faltaven.

10 minuts.

El meu primer dia d'escola. Els nervis, la il·lusió, mai millor dit com un xiquet xicotet. Tot és nou, no tens clar res, la vida és un gran paper en blanc i tu comences a aprendre a dibuixar sobre ell. Tots els colors són nous, tot és nou. Després la vida és en blanc i negre fins que algú decideix ensenyar-te a formar nous colors, i tornes a aprendre a dibuixar sobre el paper en blanc. Al final el viatge és un paper en blanc on cada dia decideixes quin vers vols afegir, on posar una coma i on posar un punt. Aprens a caminar abans d'aprendre a parlar, abans de poder expressar-te. Des de

ben xicotets ens ensenyen com viure, però ningú ens ensenya a com deixar anar. A com no agafar-se fort, a saber soltar, a saber veure que el que li dona sentit, el que l'omple de plenitud i fa cada minut únic i irrepetible a la vida, és el precís final d'aquesta. Alguns hem descobert que els déus immortals, envegem la nostra finitud.

8 minuts.

L'àvia era positiva, sempre. Sempre tenia un somriure. Sempre deia "temps pitjors hi ha hagut, i temps pitjors hi haurà, gaudeix el moment." Al llarg de la meua vida sempre m'he preocupat per gaudir tot, de sentir el goig tots els moments com si foren els últims, tant que la majoria he perdut l'experiència per estar massa pendent de gaudir-ho, d'aprofitar-ho, així i tot, al final la vida i va i bé, hagués aprofitat o no. Passa sense avisar, i al final del camí no importa si l'has aprofitat o no, si has viscut cada final com un principi, si has viscut cada segon i cada un d'ells, perquè els segons s'acaben. Tres, dos, un. Un compte enrere, des del moment en el qual naixem tot és un compte, enrere. Ens passem la vida contant dies, taxant al calendari per esperar al fet que alguna cosa, una cosa que canvia la rutina. Això no obstant, el que no sabem és que hi haurà un dia que taxarem, que serà l'últim.

6 minuts.

Un animal en captivitat, un mirador. Deixar lliure un lloc que no ens pertany, dominar-ho tot i a tots. Renunciar a tenir-ho tot, els límits. Ara amb la pandèmia, de l'única cosa que sentim parlar és de límits, creant una línia roja que cal no traspassar, encara que, sigui invisible. Com quan eres petit i la mare o el pare et diuen "no estrenyis aquest botó", dins teua, vols prémer-lo, per veure el que passa, encara que ja ho sàpigues, les conseqüències no poden ser bones. Els humans som tot poderosos, poden tenir-ho tot i ens prenem el privilegi per veure qui no hi pot. Ens creiem que podem en tot, i no creiem en els perills que no podem veure. El que no hi veiem no ens fa mal, és veritat. Ulls que no veuen, cor que no pateix. Però la pèrdua de milers persones sí que és sentim. El buit dels nombres, perquè a les notícies dia a dia veiem com nombres de morts se'n van, però no veiem les famílies darrere que l'una part de la seva vida se n'ha anat, ja no tornaran. Com l'àvia, que sent que un dia l'agafaren dels meus braços i mai me l'han tornada, arravatada dels meus braços. Amb un tancar i obrir d'ulls, l'àvia no estava. Se'n va anar a l'hospital per un mal de gola i de sobte va deixar aquest món sense cap mà agafant les seves arrugues que tantes vegades m'havien agafat als braços en eixir de l'escola. Ella sempre assegurava que no em sentís sola, que sempre em sentís acollida encara que sores fora per la seva mirada, i l'única promesa que li vaig fer és que no la deixaria mai sola, i tan sols en un tancar i obrir d'ulls la vaig deixar anar, sola. Mai m'ho perdonaré, encara que sé que ella m'ho perdonaria tot.

4 minuts.

L'olor quan entres a les cases són una de les coses que sempre m'han agradat. Aquesta essència que t'obri el nas i t'ompli els pulmons. Quan algú et deixa una jaqueta i la protecció d'aquesta persona t'omple per dins i per fora. Des del carrer, sempre podia olorar el caldo que preparava la meva àvia, es podia olorar de metres des de fora de la caseta xicoteta. L'olor impregnava totes les parets i el baf de l'olla et feia sentir com a casa, encara que l'àvia sempre ha sigut la meva casa. Els seus ulls que cridaven llibertat i amor, per dalt de tots i de tot. Sempre m'he sentit molt connectada a ella, m'he vist reflectida en els ulls des que tinc memòria. Ella m'ha ensenyat tot, a estimar, a ser jo encara quan estava més perduda que mai, a saber mourem per la vida i saber gaudir-la. Però mai m'ha ensenyat a deixar-la anar, a saber viure sense ella. La vida s'acaba, no és cap sorpresa per a mi, això és el que fa que aquesta sigui tan bonica. Tan fugaç, tan breu. Però sempre havia desitjat que l'àvia no fora breu, fora eterna.

3 minuts.

Ella em va ensenyar que la vida no és aprendre a passar al tempesta, sinó a aprendre a ballar baix la pluja. Perquè al final la teva vida estarà escrita per les pedres que botes del camí, però ella em va ensenyar a botar-me tots els camins possibles, trencar tots els murs i crear el meu propi destí. Perquè és meu, la meva vida, però ella ho era tot. I se'm va escapar de les mans, ella era més que un quart de la meva vida, ella era tot. Era tot el que volia tindre i tot el que volia ser. La seva quietud em fascinava, des del seu amigable somriure fins a la seva veu dolça contant històries de la seva vida mentre posava la seva mà al meu cor, sentint com la seva estima el feia bategar.

1 minut.

L'estimo i l'estimaré sempre, però mai perdonaré com la vaig perdre, amb ella un tros de mi va anar, va ascendir, amb ella un quart de la meva vida va desaparèixer. Un quart, 15 minuts, 900 segons.

15 segons.

Dues ratlletes, una i dues. Com els besos que em donava l'àvia abans d'anar a dormir. Ara és hora d'anar, a tornar amb l'àvia. No aniré sola, perquè ja puc olorar l'olla que m'està preparant. Aquesta vegada no estic a casa, estic a l'hospital, el mateix llit en el qual l'àvia va anar sola, però puc sentir com m'agafa la mà. "Descansa en pau, vine a mi, ballarem juntes baix totes les pluges i totes les tempestes, xiqueta meva".

piiiiiiiiiiiiiiiii pi pi pi pi pi pi

Recupere la meua consciència...

Àvia, ara vull recuperar-te, vull reviure't amb tot allò que m'has deixat, amb tot allò que m'has donat. Vull tindre una vida. Encara em queden moltes cose per viure, aprendre, compartir. Em queda molt per estimar. La teva estima em dona forces per a viure, per avançar.

Ara, si que t'he pogut donar la mà, ara he pogut deixar-te anar...

Ara comença una nova lluita. Àvia, ja sé el que esperes de mi, ja sé que m'ha ensenyat que sempre cal estar enamorat de la vida... estimar i sobretot... viure. Ara viuré per les dos.